

پناهجویان افغانستانی عامدانه در اخبار جهان جایی ندارند!

این گزارش بر اساس مجموعه ای از اخبار، روزنامه های پاکستانی و گزارشات خبری جمع شده توسط راوا (جمعیت انقلابی زنان افغانستان) در ماه ژانویه ۲۰۰۱ تنظیم شده است.

مینو ستوده

هزاران افغانستانی که اغلب آنها را زنان و کودکان تشکیل میدهند در ۳-۲ ماه گذشته وارد اردوگاه های اطراف پیشاور شده ، در سرمای طاقت فرسا بدون هیچ سر پناهی شب و روز را در هوای زیر صفر درجه می گذرانند.. بعلت نبود مواد غذایی، وسایل بهداشتی، دارو، کمبود پتو و لباس گرم ، نبود ظروف تمیز برای آب، نبود سیستم فاضلاب، تعداد بسیاری از پناهجویان و بطور خاص کودکان دچار سوء تغذیه و بیماری شده، جان خود را از دست داده اند. در شرایطی که هم چنان جنگ قدرت طالبان و احزاب مرتجع رنگارنگ اسلامی، افغانستان را به ویرانه تبدیل کرده، مردم را به خون نشانده، خشکسالی و قحطی ای که در ۲۰ سال اخیر تاریخ افغانستان بی سابقه است، کشور را فرا گرفته است.. در جایی هم که قحطی نیست، طالبان جنایتکار باجلو گیری از رساندن محموله های مواد غذایی به مناطقی که تحت کنترل احزاب اسلامی مرتجع دیگر است قحطی را بوجود آورده است.. از طرف دیگر در ماه دسامبر سال ۲۰۰۰ ، تحریم اقتصادی و تسلیحاتی افغانستان اعلام شده، آمریکا زیر پوشش شورای امنیت سازمان ملل تحت این عنوان که طالبان، از تحویل «اسامه بن لادن» برای محاکمه در دادگاه بین المللی امتناع کرده است.. در شرایطی که هم چنان حجاب اجباری، سنگسار، قطع دست و تجاوز به زنان و دختران خردسال و..... همچنان باقساوت بیرحمانه ای توسط رژیم طالبان انجام می گیرد. در چنین شرایط دشوار و غیر انسانی است که موج جدیدی از پناهجویان افغانستانی شروع شده است. در واقع پناهجویان افغانستانی برای پایه آئی ترین حقوق انسانی یعنی حق زنده ماندن ، حق زندگی کردن با سختی و مشقت خود را به اردوگاه های پاکستان رسانده اند، و بی خبر از اینکه در این اردوگاهها سرمای زیر صفر درجه ، بیماری، گرسنگی در کمین شان نشسته و بی توجهی نهاد ها و مؤسسات بین المللی به نوعی کمک به مرتجعین منطقه و ارباباشان با هدف راندن پناهجویان به سوی مرگ می باشند..

با وجودیکه حاکم شمال غربی پاکستان ورود افغانستانی پناهجو را ممنوع کرده است ، کماکان پناهجویان برای زنده ماندن دائما در تلاش اند که خود را به پیشاور و یا به دیگر بخش های پاکستان برسانند. در چند ماه اخیر هزاران خانواده جدید افغانستانی وارد اردوگاه ها شده اند که با وضعیت اقتصادی و اجتماعی اسفناکی روبرو می باشند.. در این اردوگاه ها برای کسانی که در چند ماه اخیر وارد اردوگاه شده اند از مواد غذایی، دوا و درمان خبری نیست.. آنان برای مقابله با گرسنگی مجبور به خوردن علف شده و برخی نیز فرزندان شان را برای گدائی به نزدیکترین شهر می فرستند.

از طرف دیگر انعکاس قابل توجهی در رسانه های بین المللی از شرایط زندگی پناهندگان افغانستانی در اردوگاه های پاکستان به چشم نمی خورد. واقعیت اینست که زنده ماندن یا مردن ده ها هزار پناهجو در گوشه ای از جهان جزء اخبار بی اهمیت دنیای امروز است ..

طبق گزارش روزنامه ملت _ پاکستان به تاریخ ۲۱ دسامبر ۲۰۰۰ در اردوگاه آکوراخاتک بیش از ۱۰۰۰۰ پناهجو زندگی می کنند. که روزانه به تعداد آنها اضافه می شود، این پناهجویان بدون

پناهگاه در هوای سرد زیر صفر درجه زندگی می کنند. پناهجویان در اردوگاه های دیگر از قبیل شامشاتو، ازاخل، جلاوزائی، ناصر باغ و کاتچاگاری در شرایط مشابهی زندگی می کنند. به گفته مقامات رسمی سازمان ملل در اردوگاه جلاوزائی که معروف به گورستان شده، فقط چادر های پارچه آئی و یا پلاستیکی موجود است و از وسایل بهداشتی اصلاً خبری نیست. پناهجویان مقیم در این اردوگاه می گویند قریب به ۷۰ کودک بعلت سوء تغذیه و بیماری جان خود را از دست داده اند. برخی مادران که فرزندشان را از دست داده اند میگویند " در اینجا حتی سنگ برای قبر فرزندانمان پیدا نمی شود (گزارش از روزنامه «پست مرزی- The Frontier Post» بوسیله سعید بخار شاه به تاریخ ۱۸ ژانویه ۲۰۰۱) اما مقامات رسمی (دولتی) مدعی اند که تعداد مرگ بیش از ۷ کودک نبوده است ..

نماینده سازمان ملل در اردوگاه جلاوزائی گفت احتمالاً ۸۰۰۰ تا ۴۰۰۰۰ افغانستانی جدید در چند ماه آینده وارد این اردوگاه خواهد شد. مقامات رسمی سازمان ملل بخش پناهندگان تقاضای کمک اضطراری برای نجات جان پناهجویان را در روز چهارشنبه ۱۰ ژانویه ۲۰۰۱ کرد. این تقاضا در زمانی صورت می گیرد که خیل عظیم این پناهندگان در ۳ تا ۴ ماه پیش به این اردوگاه ها رسیده اند سوالی که برای مردم انسان دوست و آزاده جهان مطرح است، چرا این تقاضای اضطراری سازمان ملل برای کمک باید در زمانی انجام گیرد که تا رسیدن کمک های واقعی و جدی پناهجویان بسیاری با مرگ دست و پنجه نرم خواهند کرد!

اعمال ضد بشری دولت جمهوری اسلامی شوونیست ایران نیز دلیلی دیگر برای شروع موج جدید پناهدگان افغانستانی به سوی اردوگاه های پاکستان است.

رژیم ارتجاعی شوونیست ایران، جمهوری اسلامی، زنان و مردان افغانستانی را به «قاچاق اسلحه» و «مواد مخدر» قتل و دزد متهم می کند و فرزندان آنان را در مدارس ثبت نام نمی کند، از مداوای پزشکی افغانستانی ها در بیمارستانها امتناع می کند، کمیته ویژه متشکل از نیروی نظامی و نهاد های امنیت اجتماعی در آذربایجان شرقی تشکیل می دهد و برای رد یابی و یافتن افغانستانی هائی شاغل به منظور اخراج آنها از ایران اقدام می کند. نزدیک به یک سال است که مرتجعین اسلامی ایران سیاست بازگشت «داوطلبانه» افغانستانی ها یعنی با زور و تهدید آغاز کرده. و این سیاست هم چنان ادامه دارد. و در تکامل این سیاست جنایتکارانه اش جمهوری اسلامی امروزه جابجائی اجباری افغانستانی ها را در پنج شهر شمالی خراسان را آغاز کرده است. این جابجائی از روز ۲۴ دی ماه ۱۳۷۹ آغاز شده و انتظار می رود تا دو ماه آینده ادامه یابد. سرتیپ حامد سرپرست ناحیه انتظامی خراسان اعلام کرده اگر افغانستانی ها درمورد جابجائی ویا از کوچ اجباری امتناع کنند و یا فرار کنند به سوی آنان تیراندازی خواهد شد. و ایرانیانی که در صد کمک به به افغانستانی ها دستگیر و یا شناسائی شود مورد مجازات قانونی قرار خواهد گرفت. جنایتکاران جمهوری اسلامی تحت عنوان تامین امنیت شمال خراسان دست به چنین کار بی شرمانه و غیر انسانی زده است. سیاست تیراندازی به طرف مهاجرین بی سلاح در این تاریخ معاصر انسان را به یاد تیراندازی سربازان دولت صهیونیست اسرائیل به طرف جوانان شورشگر فلسطینی مسلح به سنگ می اندازد، این بار با این تفاوت که مورد هدف قرار گرفتگان حتی مسلح به سنگ هم نیستند .

امروز بیشتر از هر زمان ماهیت واقعی "دمکراتیزه شده" جمهوری اسلامی برای مردم ستمدیده مشخص و افشاء شده است.

واقعیت این است که آفت این دو رژیم اسلامی جنایتکار و حامیان غربی و منطقه ای شان بدتر از بلاهای طبیعی است و فقط با مدفون کردن این رژیم ها و کوتاه نمودن دست حامیانشان، میلیونها زن، مرد و کودک روی آرامش و خوشبختی خواهند دید.